

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 5 marca 2020 roku (sygn. akt V GC 954/19) zasądził od pozwanego (...)S.A. w W. na rzecz powoda B. P. kwotę 11.868,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.211,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd Rejonowy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 978,31 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt I co do kwoty 8.520,93 zł oraz w pkt II oraz III co do kosztów procesu, zarzucając naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 § 1 k.p.c.,
2. art. 363 § 1 k.c.,
3. art. 824¹ § 1 k.c. w zw. art. 361 § 1 k.c.,
4. art. 354 § 2 k.c.,
5. art. 361 § 1 k.c.

Tezy zarzutów zostały szeroko rozwinięte w uzasadnieniu środka odwoławczego. Na podstawie powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 8.520,93 zł oraz zasądzenie kosztów za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota apelacji sprowadzała się do trzech zarzutów – błędnego uznania, iż nie doszło do szkody całkowitej pojazdu pomimo tego, że koszt naprawy przekracza wartość pojazdu przed szkodą, zarzutu wobec kwestii celowego, błędnego ustalenia kosztu naprawy i przedłużenia jej czasu przez powoda oraz uwzględnienia 29 dni najmu pojazdu, podczas gdy zwłoka w naprawie (7 dni) powstała w wyniku beczynności warsztatu.

Mając na uwadze podniesiony zarzut co do przepisów postępowania Sąd Okręgowy odniesie się w pierwszej kolejności do niego, bowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny (w toku postępowania) może stanowić podstawę do właściwego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów. Podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procedury cywilnej w rzeczywistości zmierzają do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Są jednak niezasadne.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu

w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostął wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

W kwestii zarzutów odnoszących się do szkody całkowitej pojazdu Sąd Okręgowy uznał, że są one bezzasadne. Nie sposób uznać, aby koszt naprawy przekroczył wartość rynkową pojazdu, bowiem wyniósł 18.095,03 zł, zaś wartość pojazdu wynosi 19.600,00 zł. Kwoty te zostały ustalone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i nie zostały skutecznie podważone w toku postępowania. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, za nadmierne koszty – w myśl art. 363 § 1 k.c. – należy uznać koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, które przewyższają jego wartość sprzed wypadku. Jeżeli wartość ta nie została przekroczona, nie są one nadmierne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 roku, II CSK 100/18 i przytoczone tam orzecznictwo).

Nie sposób podzielić także argumentacji apelującego w zakresie zasadności czasu trwania najmu pojazdu zastępczego. Sąd Okręgowy – nie przytaczając jej całościowo - w pełni podziela argumentację przedstawioną przez Sąd Rejonowy, który wskazał, że warsztat oczekiwał z rozpoczęciem prac naprawczych na akceptację kosztorysu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, i to ta czynność spowodowała wydłużenie czasu naprawy. Rzeczywisty czas naprawy pojazdu nie był wydłużony ani działaniami poszkodowanego, ani powoda.

W tym stanie rzeczy, nie podziеляjąc żadnego z zarzutów skarżącego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego w całości.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 oraz § 1¹ k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku pozwanemu do dnia zapłaty.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...).

Olsztyn, dnia 7 lipca 2020 roku